

De dienst van vrouwen naar Gods Woord

De schrijver van dit artikel, F. Prod'hom, mocht rond 1900 de Heer dienen in Frans-Zwitserland. Hij was de vader van Samuel Prod'hom, die eveneens een voorganger onder de broeders in Frans-Zwitserland en Frankrijk was en bekend is geworden als schrijver van verschillende overdenkingen over Bijbelboeken.

Inleiding

Eén van de kenmerken van de godsdienstige bewegingen in onze dagen van verval is het vervangen van de inzettingen uit het Woord van God door denkbeelden die de mens uit zijn eigen binnenste voortbrengt.

Zo matigt men zich bijvoorbeeld aan, het hart en het geweten van onbekeerden te kunnen bereiken door nieuwe middelen van evangelisatie uit te vinden die zijn aangepast aan de zeden en gewoonten van onze tijd. Alsof het Woord van God niet alle tijden op het oog heeft...! Alsof het Woord zelf niet altijd haar eigen kracht in zich bergt, en niet altijd actueel zou zijn in zijn vermogen zich aan te passen aan de behoeften van de mens, onafhankelijk van alle tijden en alle plaatsen ...! Men is vergeten dat de zegen van God nooit kan worden losgekoppeld van de absolute gehoorzaamheid aan Zijn Woord.

Verkondiging van het Woord in het openbaar door vrouwen?

Vandaag de dag denken de mensen te kunnen meewerken in het werk van God door aan vrouwen de vrijheid te geven om te prediken. Zij geven ons als excuus hiervoor onder andere het voorwendsel dat men zich met alle mogelijke middelen moet verzetten tegen het toenemende ongelof. De vrouwen bidden en spreken in het openbaar! En om een voorgewend recht hiertoe en de voorgewende noodzaak hiervan te rechtvaardigen haalt men Gods Woord aan en wijst men erop dat er in het Oude Testament profetessen waren. Laten we dus beginnen met het Woord te onderzoeken met betrekking tot dit onderwerp.

Wij willen er allereerst op wijzen dat het eenvoudigweg een verdraaiing van de Schriften is wanneer we gedeelten die over profetessen spreken gebruiken om daaruit op te maken dat vrouwen in het openbaar mogen evangeliseren (2 Petrus 3:16). Niet alleen zijn evangeliseren en profeteren twee geheel verschillende activiteiten, maar het Woord van God zegt ons ook dat het een schande is voor een vrouw om in het openbaar te spreken. 'Spreken in de gemeente' is wel degelijk een openbare handeling (1 Kor. 14:34-35). Het Woord zegt eveneens dat het de vrouw niet geoorloofd is te onderwijzen en daardoor de plaats van de man in te nemen, wat we nog zullen zien wanneer we ons met 1 Timotheüs 2 zullen bezighouden.

Nu we het punt hebben aangesneden van profetessen in het Oude Testament, zullen we eerst enkele gedeelten nader bezien die worden aangehaald om de openbare dienst van de vrouw te verdedigen.

Aangehaalde voorbeelden uit het Oude Testament

Uit het Oude Testament citeert men vaak Mirjam (Ex. 15), de zus van Aäron, die profetes was. En men bedient zich van Micha 6:4 om deze vrouw in dezelfde positie te plaatsen als Mozes en Aäron, haar broers. Dit hoofdstuk van Micha is een twistrede van de HEERE met Zijn volk. In vers 4 herinnert de HEERE hen eraan dat Hij Mozes, Aäron en Mirjam voor het aangezicht van het volk heeft heengezonden. Dit citaat bewijst niet wat men graag bewezen zou willen zien, aangezien Mozes de middelaar was, Aäron de hogepriester, en Mirjam een profetes. En God heeft er zorg voor gedragen dat de profetieën van Mirjam ons in Zijn Woord niet worden meegedeeld, en evenmin andere dingen die betrekking hebben op de speciale dienst die zij had. Slechts één enkel feit met betrekking tot de dienst van Mirjam ons in Zijn Woord wordt ons meegedeeld: na de doortocht door de Rode Zee stelt zij zich aan het hoofd van alle vrouwen (en niet aan het hoofd van de mannen!) om de grote verlossing te bezingen die de HEERE had bewerkt (Ex. 15:20). Wij twijfelen er niet aan dat Mirjam een hulp was voor haar broers in hun dienst: zij was een profetes. Maar zij was niet gelijk aan Mozes en Aäron. Haar geschiedenis kan in geen enkel opzicht dienen als een bewijs voor het voorgewende beginsel dat de vrouw in de bediening van het Woord gelijk zou zijn aan de man.

Het is opmerkelijk dat het de Heilige Geest goed heeft gedacht ons in Numeri 12 het gedetailleerde verslag te geven van de jaloesheid van Mirjam ten opzichte van haar broer Mozes, en van de tuchting die daarvan het gevolg was. In vers 1 staat: 'Mirjam nu sprak, en Aäron, tegen Mozes ...' (en niet: 'Aäron nu sprak, en Mirjam...'). Vervolgens neemt de HEERE de rechtszaak van Mozes op Zich en brengt de waardigheid van zijn dienst duidelijk tot uitdrukking, waarna Mirjam wordt gestraft - Mirjam, en niet Aäron. Dit feit wijst haar aan als de schuldige; zij had ongetwijfeld haar broer Aäron beïnvloed. Deuteronomium 24:9 verwijst naar deze droevige situatie: 'Gedenkt wat de HEERE, uw God, gedaan heeft aan Mirjam, op de weg toen gij uit Egypte waart uitgetrokken'.

Met hetzelfde doel, namelijk om de openbare dienst van de vrouw en haar gelijkheid aan de man te rechtvaardigen, baseert men zich ook wel op de geschiedenissen uit Richteren 4 (Debora) en 2 Koningen 22 (de profetes Hulda). Zij die deze gedeelten aanhalen, houden op geen enkele wijze rekening met het tijdperk waarin deze gebeurtenissen plaatsvonden, en evenmin met de toestand waarin het volk van God zich toen bevond. In de tijd van de richteren, na de dood van Jozua en van de oudsten die met hem hadden geleefd, was het volk van God zeer diep gevallen; wanneer het Woord deze toestand beschrijft, eindigt het met de woorden: 'Een ieder deed wat recht was in zijn ogen'(Richt. 21:25).

En in de tijd van 2 Koningen 22 was het verval dermate groot dat men zelfs de herinnering aan het boek van de wet verloren had en het volk zich verdierf in afgoderij.

In die tijden van verval, waarin het volk door zijn afgodendienst God en Zijn wet vergeten was, verwekte God profeten te midden van Zijn volk. Elia en Elisa zijn voorbeelden van hen. De bediening van deze profeten was een bezoek van de HEERE uit louter genade. In de evangeliën zien we dat de Heer meer dan eens in oprechtheid werd aangezien voor één van deze profeten door wie God Zijn volk bezocht. God koos Godvrezende mannen uit om Zijn gedachten te openbaren, wanneer men Zijn wet geschonden en vergeten had. Maar in de

tijden waarvan Richteren 4 en 2 Koningen 22 spreken, was de toestand van het volk van dien aard dat er naar het schijnt niet één enkele man voldoende Godvrezend was om als profeet te worden uitgezonden. En liever dan Zijn volk te verlaten, gaf God Zijn gedachten door en richtte Hij Zijn volk door middel van een Godvrezende vrouw. Richteren 4:9 toont ons dat Debora de vernedering aanvoelde die het volk van God onderging doordat het uit de hand van zijn vijanden werd gered door een vrouw.

Eén van de verwijten die de HEERE aan Israël maakt door de mond van Jesaja vinden we in Jesaja 3:12: 'De drijvers van Mijn volk zijn kinderen, en vrouwen heersen erover'.

Bij de geboorte van de Heer Jezus vinden we nóg een profetes: Anna, een Godvrezende vrouw die eveneens getuigenis gaf in een droevige tijd. Zij week niet uit de tempel, en diende God met vasten en bidden, nacht en dag. Zij sprak over de Heer tegen allen die in Jeruzalem de verlossing verwachtten (Lukas 2:36-38).

Deze vrouwen profeteerden dus. De Geest gebruikte hen om de gedachten van God in een bepaald geval door te geven, zoals de profetes Hulda in 2 Koningen 22 ons toont; terwijl Debora, zoals reeds aangehaald, een richteres was in Israël in één van die tijden van groot verval.

Maar dergelijke gevallen zijn uitzonderlijke getuigenissen van de goedheid van God in tijden van verval. Voor openlijke dienst van vrouwen kan men zich hierop niet beroepen, en zij stellen op geen enkele wijze het beginsel voor dat de vrouw gelijk zou zijn aan de man in de openbare dienst van het Woord of in het bestuur van het Huis van God hier op aarde. Wij zullen nog zien dat juist het tegendeel overduidelijk in het Nieuwe Testament wordt vastgesteld.

Het is nuttig om op te merken dat de vijand overal op het terrein van God vervalsingen maakt, zelfs van deze getuigenissen van Zijn soevereine genade. Zo waren er naast de profeten van de HEERE en naast de profetessen van wie de roeping en zending het bewijs waren van de neerbuigende goedheid van God, ook valse profeten en valse profetessen (zie bij voorbeeld Neh. 6:10-14).

Ook het voorbeeld dat de Heer gebruikt om de gemeentelijke verdorvenheid van Thyatira voor te stellen, namelijk een vrouw die zichzelf een profetes noemt, is zeer veelzeggend (Openb. 2:20-23).

Maar men grondt zich niet slechts op het vroegere bestaan van werkelijke profetessen om evangelisatie in het openbaar door vrouwen goed te praten. Men maakt zelfs een eigenwillige toepassing van Psalm 68:12, waar wordt gesproken over een menigte van boodschappers van goede tijdingen (in het Frans staat er: vrouwelijke boodschappers). De letterlijke vertaling van dit vers is echter: 'De HEERE gaf het Woord: groot was de menigte van vrouwen die het goede nieuws verspreidden'. Deze psalm looft de grootheid en de kracht van God, die Hij zovele keren had ontvouwd om Zijn volk te verlossen. De verzen 8-15 vormen een aparte paragraaf. Vers 8-9 - die voorafgaan aan vers 12 - en de verzen 13-15 die erop volgen, vormen de verklaring van dat wat wij zojuist hebben gezien: de uitoefening van de goedheid en van de kracht van God jegens Israël. Het was geheel gewettigd dat de HEERE

de lofzang in de mond van de vrouwen van Zijn volk legde.

Wanneer we Exodus 15:20-21 lezen, en ook 1 Samuël 18:6-7, vinden we de uitleg van Psalm 68:12: Mirjam, de zuster van Aäron, had zich aan het hoofd van de vrouwen gesteld om de HEERE te loven, Die hoog verheven is, omdat Hij het paard en zijn ruiter in de zee had gestort.

En wanneer David in 1 Samuël 18 terugkeert nadat hijzelf de reus Goliath had gedood en nadat het leger van Israël de Filistijnen had verslagen, gaan de vrouwen uit alle steden van Israël uit met gezang om deze grote verlossing te bezingen.

In deze beide gevallen was het een menigte (men zou ook kunnen zeggen: een leger) van vrouwen, en zij brachten het goede nieuws van de overwinning die de HEERE bewerkt had over de vijanden van Zijn volk. Het was een goede tijding, en het was passend om die boodschap uit te roepen en de HEERE te loven.

Men moet echter wel een zeer bekrompen en armzalige redenering volgen, wanneer men uit dit vers van Psalm 68 wil concluderen dat vrouwen in het openbaar het goede nieuws van het Evangelie moeten verkondigen, en zelfs een leger van evangelisten zouden moeten vormen!

Aangehaalde voorbeelden uit het Nieuwe Testament

1 Timotheüs 2:8-15

We beginnen nu met de gedeelten in het Nieuwe Testament die over de plaats en de dienst van de gelovige vrouwen spreken.

In 1 Timotheüs 2:1 vermaant de apostel dat vóór alle dingen smekingen, gebeden, voorbiddingen en dankzeggingen voor alle mensen gedaan moeten worden; vervolgens zegt hij duidelijk in de verzen 8-15 wie degenen zijn die dat in het openbaar, in elke plaats, moeten doen. Het zijn de mannen (de man in tegenstelling tot de vrouw) die in elke plaats, openlijk, moeten bidden. Dat is hun taak, die voortvloeit uit de vermaningen van vers 1.

En de vrouwen dan? 'Evenzo, dat de vrouwen zich tooien in stemmige kleding met schaamte en ingetogenheid, niet met haarvlechten en goud of parels en kostbare kleding ...' Het is dus hun taak in het openbaar een stemmige kleding te vertonen die uitdrukking geeft aan hun schaamte en ingetogenheid, dus aan hun eerbaarheid, eenvoud, bescheidenheid en nederigheid. De vrouwen moeten zich niet tooien met kleding die de aandacht trekt, maar met goede werken. Dat is betamelijk en gepast voor vrouwen die belijden God te dienen. Ziedaar wat de vrouwen openlijk hebben te vertonen!

Vervolgens staat er dat zij zich in stilte moeten laten leren, in alle onderdanigheid. De apostel Paulus, bekleed met het hem door God gegeven apostolisch gezag, zegt namelijk in vers 8: 'Ik wil dan, dat de mannen in elke plaats bidden', en in vers 12: 'Ik sta aan een vrouw niet toe, dat zij leert of over de man heerst, maar zij moet stil zijn'. In het Frans staat hier: 'Zij moet in de stilte blijven', of 'haar plaats is in de stilte'! De reden hiervoor wordt ook gegeven: Adam heeft de eerste plaats in de schepping, maar Eva de eerste plaats in de zondeval.

Men heeft wel beweerd dat het zojuist aangehaalde vers 12 betrekking heeft op de getrouwde vrouw, en niet op de maagd; en dat dit vers dus uitsluitend betekent dat de getrouwde vrouw geen gezag mag uitoefenen over haar eigen man. Maar dat is een verkeerde wijze van voorstellen, en dus bedrog. Want de uitdrukkingen die in het Grieks worden gebruikt (namelijk 'mannelijk' en 'vrouwelijk') tonen aan dat het gaat om de man in tegenstelling tot de vrouw. Wanneer de vrouw leert, dus onderwijs geeft, heerst zij over de man, doordat zij de eerste plaats en de prioriteit van de man ten opzichte van de vrouw aantast, zoals deze naar de Goddelijke orde in de schepping zijn vastgelegd. Adam werd eerst geschapen, en reeds vóóordat Eva bestond, was hij het hoofd en de rentmeester van God over de aardse schepping. Vervolgens kwam Eva als zijn hulp, en niet als zijn rivaal of vrouwelijke mededinger. Het is belangrijk op te merken dat het gezag en het hoofdschap van de man ten opzichte van de vrouw niet vanaf de zondeval dateren (waarin de vrouw de eerste plaats heeft), maar vanaf de schepping. De zondeval heeft de positie van onderdanigheid van de vrouw zeer versterkt en bevestigd, maar is niet de oorsprong van haar positie van onderdanigheid.

1 Korinthe 11:2-16

Het gaat dus om een onveranderlijk beginsel, dat ook wordt aangehaald in 1 Korinthe 11:2-16. Dit is één van de Schriftgedeelten die men heeft trachten te gebruiken om de openbare Woordbediening door de vrouw te rechtvaardigen. In vers 3 geeft de apostel de Goddelijke rangorde aan. Deze orde is van hoog naar laag: God, Christus, de man, de vrouw. Het Hoofd van Christus (als Mens) is God; het Hoofd van de man (dat wil zeggen van het mannelijk geslacht) is Christus, en het hoofd van de vrouw (dat wil zeggen van het vrouwelijk geslacht) is de man. De vrouw bekleedt een lagere plaats in deze orde; boven haar staat de man, haar hoofd; vervolgens Christus als het Hoofd van de man en tenslotte God als het Hoofd van Christus. Wanneer we deze Goddelijke rangorde omdraaien, is een totale wanorde het gevolg.

De apostel onderwijst ons in 1 Korinthe 11:10, dat de vrouw krachtens deze Goddelijke rangorde op haar hoofd een macht, dat is een teken van haar onderdanigheid aan de man, dient te hebben. De man is het beeld en de heerlijkheid van God; de vrouw is de heerlijkheid van de man. De vrouw is geschapen om wille van de man, toen de man reeds bestond als hoofd en rentmeester over Gods schepping. Zij is dus niet aan hem gelijk. De man - als het beeld en de heerlijkheid van God - mag zijn hoofd niet bedekken; de vrouw, die de heerlijkheid van de man is, moet zelfs terwille van de engelen op haar hoofd een teken dragen van het gezag waaraan zij onderworpen is. Daarom onteert een vrouw haar hoofd (dat is de man), wanneer zij bidt of profeteert met ongedekt hoofd. En elke man die bidt of profeteert met gedekt hoofd onteert zijn Hoofd (dat is Christus).

Hoe is het mogelijk dat men uit deze opdracht die aan de vrouw gegeven is om het hoofd gedekt te hebben wanneer zij bidt of profeteert, de conclusie trekt dat zij de vrijheid heeft in het openbaar te bidden en Gods Woord te verkondigen?

Wanneer in de bijeenkomsten van de gelovigen, in bidstonden, aan tafel of in huis, de mannen volgens de opdracht van 1 Timotheüs 2:8 bidden en dankzeggen, drukt het 'Amen!' van de vrouwen (en zij mogen 'amen' zeggen!) uit dat zij bidden, alhoewel in stilte. Een gelovige moeder bidt ook vaak hardop met haar kinderen. De zusters in Christus die zich

inzetten voor hun zieke zusters in het geloof dan wel voor zieke meisjes of voor vrouwen in geestelijke nood, en hen bezoeken, bidden vaak met deze personen onder vier ogen. En geve God dat er meer van zulke zusters zijn die daarin werkelijk de Heer dienen!

Maar het bidden in een openbare samenkomst is uitsluitend de dienst van de mannen, zoals 1 Timotheüs 2:8 ontegenzeggelijk leert.

Zelfs een vrouw die profeteert, moet er zorg voor dragen op haar hoofd een teken te hebben van haar onderdanigheid aan de man. Want de engelen, die getuige zijn geweest van de instelling van de Goddelijke orde bij de schepping, zouden als het ware pijnlijk getroffen en geërgerd zijn wanneer zij een vrouw zouden zien profeteren met ongedekt hoofd. Welke waardering denkt u dat de engelen in onze dagen hebben als zij zien dat vrouwen in het openbaar Gods Woord verkondigen?

Galaten 3:27-28

Om te suggereren dat er in deze tijd van de genade gelijkheid tussen de beide geslachten is, heeft men wel Galaten 3:28 aangevoerd: 'Daar is geen man of vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus'. Maar in dit hoofdstuk vinden wij geen enkele zinspeling, hoe dan ook, op de bediening van het Woord van God in het openbaar. Er wordt hier gesproken over de tegenstelling tussen de wet en de genade, en tussen de wet en de belofte. Onder de wet was er een scherp en duidelijk getrokken scheidslijn tussen enerzijds dat wat aan de man als zijn terrein was gegeven en anderzijds dat wat aan de vrouw als haar terrein was toevertrouwd. Er waren bijvoorbeeld bijzondere offers voor de vrouw. Er waren ook offers die uitsluitend door de mannen mochten worden gegeten. Alleen de mannen mochten op de drie grote feesten voor het aangezicht van de HEERE verschijnen (Lev. 6:18,29; Lev. 12; Deut. 16:16; en zelfs Lukas 2:21-24).

Maar onder de genade is er geen onderscheid: 'Want zovelen gij tot Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Daar is geen Jood of Griek; daar is geen slaaf of vrije; daar is geen man of vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus' (Gal. 3:27-28). Gode zij dank is er gelijkheid in het bezit van de eeuwige behoudenis en in het feit dat mannen en vrouwen zonder onderscheid naar geslachten leden van het Lichaam van Christus zijn!

Maar wanneer het gaat om de Woordbediening en het geven van leiding hier op aarde, in de Gemeente - en zelfs als het gaat om openbare gebeden voor alle mensen -, dan betreden we het terrein van de Goddelijke orde die is ingesteld bij de schepping. Op dit terrein is er een onderscheid tussen de man en de vrouw; daarin heeft de man een actieve plaats, en de vrouw een passieve plaats, waarin zij niet handelend optreedt in het openbaar.

Handelingen 1:14

Als het gaat om gebeden in het openbaar, rechtvaardigt men de openlijke dienst van een vrouw in het gebed wel door een verwijzing naar Handelingen 1:14: 'Deze allen volhardden eendrachtig in het gebed, met enige vrouwen'. Wie waren 'deze allen'? De elf apostelen, die in vers 13 met name worden genoemd. En er wordt aan toegevoegd dat zij volhardden in het gebed, met enige vrouwen. Inderdaad waren de vrouwen die de Heer liefhadden daar aanwezig, zelfs de moeder van de Heer en zijn broers (die zich nu bekeerd hadden; vergelijk Joh. 7:5). Deze vrouwen waren aanwezig, en wanneer één van de apostelen bad en 'amen'

zei, zeiden ook deze vrouwen van ganser harte 'amen'. Is er in dit gedeelte ook maar iets dat erop wijst dat de vrouwen actief hardop baden in de tegenwoordigheid van de apostelen van de Heer?

Handelingen 2:3-4,11

Sommigen menen dat we een actieve en openbare dienst van deze zelfde vrouwen in Handelingen 2:3-4,11 vinden. Samen met de apostelen zouden zij in vreemde talen de grote daden van God hebben verkondigd in de tegenwoordigheid van de Griekse Joden ...

Het lijkt geen enkele twijfel dat alle gelovigen die daar aanwezig waren, de Heilige Geest hadden ontvangen. En dat er bij een ieder van hen daardoor een onmiddellijke verandering was opgetreden, is eveneens duidelijk.

Maar zelfs wanneer vers 4 liet doorschemeren dat de aanwezige vrouwen in andere talen spraken (wat er overigens niet staat!), zou dat dan het beginsel bevestigen dat deze vrouwen in deze situatie en in het algemeen in het werk van de Heer gelijk waren aan de mannen? Zelfs wanneer men zou kunnen veronderstellen dat vers 4 nog de mogelijkheid open zou laten te denken dat de aanwezige vrouwen één of andere dienst verrichtten, dan sluit vers 14 deze mogelijkheid wel absoluut uit: Petrus staat namelijk op met de elf andere apostelen - en met niemand anders ! - om aan de Joden uit te leggen wat er gebeurt. Hij citeert de profetie uit Joel 2:28-32, die eveneens als voorwendsel wordt gebruikt om evangelisatie in het openbaar door de vrouwen te rechtvaardigen. Op dat moment was het wonderlijke feit waarvan allen getuigen waren de gedeeltelijke vervulling van deze profetie. Overeenkomstig de belofte die de Heer in Johannes 14 tot 16 had gedaan, kwam de Heilige Geest, de Trooster, vanuit de hemel om getuigenis te geven van de verheerlijking van de Heiland, en de discipelen met kracht te bekleden (zie Lukas 24:49; Hand. 1: 4-5,8).

Toen zowel als nu werd de Heilige Geest uitsluitend aan de gelovigen gegeven. De Heilige Geest werd toen niet uitgestort op alle vlees. Volgens de profetie van Joel zal de Heilige Geest uitgestort worden over alle vlees, voordat de grote en in heerlijkheid verschijnende dag van de Heer zou komen (Hand. 2:20). Dan zal deze profetie haar volledige vervulling vinden tot algehele zegen voor Israël en de volken; oude en jonge mensen, zonen en dochters, de mannen en de vrouwen die de Heer dienen als slaven en slavinnen, zij allen zullen onder de machtige invloed van deze uiteindelijke uitstorting van de Heilige Geest staan, die als de overvloedige late regen zal neerdalen. Uit dit gedeelte de gedachte af te leiden dat de vrouwen en meisjes vandaag de dag in het openbaar het Woord van God moeten verkondigen, is volstreekte onzin. Het is niets anders dan het verdraaien van het Woord van God! Maar laten we de overdenking van de Schriften voortzetten.

Handelingen 21:9

Vervolgens zegt men: 'De vier dochters van Filippus profeteerden toch ook?!' (zie Hand. 21:9). Inderdaad, zij spraken over de dingen van God. Wij wijzen er echter op dat het Woord van God niet zegt dat zij profetessen waren (zoals we die vinden in de reeds eerder aangehaalde gedeelten uit het Oude Testament), maar de Schrift zegt dat zij profeteerden. Handelingen 21 beschrijft ons deze vier jonge vrouwen bij hun vader. Er is niets dat ons doet veronderstellen dat zij de Schriftuurlijke grenzen van hun terrein van dienst overschreden; grenzen die zeer duidelijk en nauwkeurig in het Woord zijn vastgesteld. Het is opmerkelijk dat juist op het moment waarop Handelingen 21:9 ons deze vier dochters vermeld die

profeteerden - juist dan een profeet, namelijk Agabus (zie vers 10), in het huis van Filippus en in de tegenwoordigheid van de vier dochters van Filippus de profetie uitspreekt met betrekking tot de gevangenneming van Paulus. Deze profetie wordt dus uitdrukkelijk niet uitgesproken door één van de dochters van Filippus, terwijl de apostel Paulus toch vele dagen in het huis van hun vader verbleef.

Is het dan met recht dat men uit deze geschiedenis concludeert dat de vrouwen in het openbaar moeten evangeliseren, omdat deze vier dochters van Filippus profeteerden?

Wat is profeteren?

In de tijd van de apostelen was in het profeteren mede inbegrepen dat men iets openbaarde van Godswege. In onze tijd is de Goddelijke openbaring echter compleet (zie o.a. Kol. 1:25). De tijd van de mondelinge openbaringen en van elke andere vorm van openbaring is nu dus voorbij. Het feit dat sommigen in onze tijd beweren nieuwe openbaringen te hebben ontvangen, is het werk van de vijand. Dergelijke profetieën bestaan derhalve in onze tijd niet meer, en deze kunnen ook niet bestaan, ook niet bij de zogenaamde 'profetessen' van vandaag. We kunnen dus niet toestaan dat zulke personen zich beroepen op de dochters van Filippus, of op grond van dat voorbeeld enig gezag voor zichzelf opeisen. En het is zonder meer bedrog (vergeef me het woord) te beweren dat het Woord van God over evangeliseren zou spreken, wanneer het in werkelijkheid spreekt over profeteren.

1 Korinthe 14:3

Het is goed hier enkele woorden te wijden aan de gave van profeteren, die we vinden in 1 Korinthe 14:3 en die vóór alles nodig is voor de opbouw van de Gemeente. 1 Korinthe 14:3 beschrijft veeleer het gevolg of de uitwerking van deze gave van profeteren dan dat het ons een definitie van het begrip 'profeteren' geeft. In de tijd van de apostelen hield deze gave zowel de openbaring in van nog niet eerder bekend gemaakte waarheden als tegelijkertijd ook de kennis van de waarheid die gebaseerd is op dat wat reeds geopenbaard was. Vandaag de dag heeft deze kostbare gave van profeteren, die nog steeds bestaat, niet meer de bijzondere inhoud van openbaring van niet eerder bekend gemaakte waarheden. Het profeteren omvat nu uitsluitend het verkondigen van dat wat reeds is vastgelegd in de geschreven openbaring, waardoor het Woord van God kostbaar wordt voor de zielen. Op deze wijze bouwt degene die profeteert op; hij bemoedigt en vertroost. Voor de zielen die hierdoor worden gediend en bevestigd in het geloof, is deze gave van profeteren een soort openbaring, omdat zij daardoor dingen gaan zien die zij voorheen niet in het Woord van God hadden ontdekt.

1 Thessalonica 5:20

De apostel wekte de Thessalonikers op - en ons met hen - om dit werk van profeteren niet te verachten (hoe zwak het ook mocht zijn). Want daarop heeft 1 Thessalonika 5:20 betrekking: 'Veracht de profetieën niet'. We moeten dat wat Gods Woord hier aanduidt als 'profetieën' niet verwarren met 'het profetische Woord' uit 2 Petrus 1:19-21. In 2 Petrus 1 gaat het immers duidelijk om de geschriften van de profeten.

1 Korinthe 14:34-35

In deze teksten vinden we het formele en uitdrukkelijke verbod voor de vrouwen om in het openbaar, 'in de Gemeente', te spreken. En de apostel voegt eraan toe dat het schandelijk voor een vrouw is om dat te doen.

Filippi 4:2,3

Men haalt ook nog wel andere gedeelten aan, zoals Filippi 4:2-3, waar ons verteld wordt van twee vrouwen die met de apostel Paulus hebben gestreden in het Evangelie. Wat een heerlijk getuigenis wordt hier van deze twee zusters gegeven! Maar wat wil men ons met dit gedeelte zeggen? Is het een bewijs dat vrouwen mogen prediken? Betekent dit 'met de apostel Paulus strijden in het Evangelie' werkelijk dat deze twee vrouwen hebben gesproken in de Gemeente en op openbare plaatsen, samen met de geïnspireerde schrijver van 1 Korinthe 14:34-35 en van 1 Timotheüs 2:8-15? Volstrekt niet!

Romeinen 16

Het was te voorzien dat men ook Romeinen 16 als bewijs voor het spreken van vrouwen in het openbaar zou gebruiken, en dat is ook daadwerkelijk gebeurd. In dit hoofdstuk noemt de apostel negen of tien vrouwen die zich hadden onderscheiden in de dienst en in het getuigenis. Van vier van hen wordt gezegd dat zij gearbeid hebben of zelfs dat zij veel gearbeid hebben in de Heer. Wij herhalen het: wat een getuigenis geeft de apostel hier van deze zusters in Christus! Wat een gelukkige tijd voor de Gemeente te Rome, toen er in haar midden zulke zusters waren die de goedkeuring van de apostel hadden! Het wekt de indruk dat we hun onrecht doen, wanneer we opnieuw de vraag stellen: 'Hebben zij dan gepredikt?' Men zegt ons van wel! En men zegt zelfs nog meer: men beweert dat Andrónicus en Junias (vers 7) vrouwelijke namen zouden zijn, zodat er zelfs vrouwelijke apostelen zouden zijn geweest, als zodanig bekend onder de apostelen. Deze beweringen zijn echter zelfs de moeite van een overweging niet waard. Wij beperken ons ertoe te zeggen dat - zelfs wanneer het waar zou zijn dat deze namen vrouwelijk zouden kunnen zijn - wij dusdanig onderworpen zijn aan het Woord van God dat wij kunnen vaststellen dat de hier bedoelde personen in elk geval zeker géén vrouwen waren, aangezien uit de Schrift duidelijk is dat er nooit vrouwelijke apostelen zijn geweest.

Men moet wel geheel verstoken zijn van sterke bewijzen, wanneer men zijn toevlucht neemt tot dergelijke misleidende beweringen en smoesjes.

Titus 2:3-5

Het enige Schriftgedeelte waar de apostel Paulus spreekt over het onderwijs dat vrouwen kunnen geven, wordt voor zover wij weten geen enkele keer aangehaald door hen die de Woordbediening door vrouwen voorstaan. Het is Titus 2:3-5: 'De oude vrouwen eveneens in hun gedrag zoals het heiligen betaamt, niet kwaadsprekend, niet verslaafd aan de wijn, leraressen van het goede, opdat zij de jonge vrouwen inscherpen hun mannen en hun kinderen lief te hebben, ingetogen te zijn, kuis, huishoudelijk, goed en aan hun eigen mannen onderdanig, opdat het Woord van God niet gelasterd wordt'.

Waarom vermijdt men dit gedeelte? Ongetwijfeld omdat het een belangrijk gedeelte is waarin iedereen en elk ding op zijn juiste plaats wordt gezet! De oude vrouw moet een lerares zijn van het goede. En voor wie? Voor mannen? Nee, voor de jonge vrouwen! Om jonge vrouwen te leren hoe zij moeten... prediken? Nee, maar om hen te leren hun mannen en kinderen lief te hebben en om in het huishouden bezig te zijn in onderdanigheid aan hun eigen mannen, opdat het Woord van God niet gelasterd wordt!

Wanneer men gehoorzaam is aan het Woord van God, zal dit praktisch onderwijs van de leraressen van het goede niet toestaan aan de vrouwen zich in een dienst in het openbaar te laten horen. Het is waarschijnlijk dat men dit enige Schriftgedeelte waar wordt gesproken over het geven van onderwijs door de vrouw, mijdt omdat men zich aan de betekenis en de kracht ervan wil onttrekken. En ongetwijfeld komt dit Schriftgedeelte niet van pas voor hen die de dienst van vrouwen in het openbaar bepleiten.

Men kan nog antwoorden: 'Het gaat hier om getrouwde vrouwen, zowel oud als jong'. Inderdaad, maar het gedeelte waarin óók de ongetrouwden zijn inbegrepen, zegt het volgende: 'Ik sta aan een vrouw niet toe dat zij leert of over de man heerst' (I Tim. 2:11-13).

Het dienstterrein van de vrouw

Genesis 2:18-24

Het is nuttig en belangrijk om - in tegenstelling tot al dergelijke aanmatigende beweringen - te overdenken wat het werkkerrein van Godvrezende vrouwen dan wél is, en welke voorbeelden het Woord ons hiervan geeft.

Het beginsel van dit werkkerrein is uitdrukkelijk ingesteld bij de schepping. Adam werd geschapen om het hoofd van de aardse schepping te zijn en de rentmeester van God op aarde. God liet alle dieren, het vee, het gedierte van het veld en het gevogelte van de hemel naar Adam toekomen, opdat hij hun een naam zou geven. God bevestigde op deze wijze het gezag van de man over de schepping. Maar in deze hoge positie in de schepping was Adam alleen. Alle levende wezens waren van een ander soort dan hij. Daarom stelde God in Zijn goedheid niet een andere man naast hem, die dus zijn rivaal of mededinger zou zijn geworden, maar een hulp, een levensgezellin, die hoewel zij geheel op hem leek en aan al zijn genegenheden beantwoordde, en hoewel zij één was met hem en uit hem genomen was, hem toch ondergeschikt was en hem op zijn eigen door God gegeven plaats liet als hoofd en middelpunt van alles op de aarde. En juist op deze plaats, zonder zijn rivaal te zijn, was de vrouw hem gegeven als een hulp. Dat is het Goddelijke beginsel dat het terrein van dienst van het vrouwelijk geslacht bepaalt. De vrouw is een hulp. God heeft haar geschapen om een hulp te zijn en haar voorzien van de gezegende en gewaardeerde bekwaamheden die noodzakelijk zijn voor die positie, net zoals hij de man heeft voorzien van bekwaamheden die noodzakelijk zijn voor zijn positie als hoofd en rentmeester van God op aarde.

En of het nu gaat om de plichten en bezigheden van de vrouw in het huishouden en in haar gezin, of om haar geestelijk werkkerrein in het Huis van God op aarde, haar activiteit wordt altijd bepaald en begrensd door deze woorden die uit de mond van God zijn uitgegaan: 'een hulp', en niet: 'een rivaal'.

Is het geen grote eer voor Christinnen om de positie in te nemen van een hulp in het werk van God op aarde? In het Levitische priesterschap en in heel de judaïstische eredienst waren de vrouwen geheel en al uitgesloten van elke vorm van dienst. Zelfs de vrouwen die tot de gezinnen van de priesters behoorden, mochten niet altijd eten van de offers. De genade echter geeft aan Christinnen een positieve, nuttige taak in het dienstwerk, met dien verstande dat zij dienen te blijven op het terrein dat hun is aangewezen. Wanneer zij dat terrein verlaten, gaat alles verkeerd, omdat alles dan ontwricht en wanordelijk wordt.

1 Petrus 3:7

Hoe groot de intellectuele bekwaamheden en de geleerdheid van een vrouw ook mogen zijn, zij blijft een zwakker vat, dat wil zeggen het vrouwelijke vat (1 Petrus 3:7). Dat zijn de uitdrukkingen van het Woord van God.

Dientengevolge is zij in haar indrukken en haar impulsieve gevoelens erg ontvankelijk voor de meningen van anderen. Een dienstknecht van God heeft hierover eens gezegd: 'Vandaar dat een vrouw niet een leidinggevend persoon kan zijn in het werk van God op aarde. Dat gaat de wegen van God te buiten. Zij kan inderdaad op veel manieren helpen, maar ze kan niet een leidinggevend persoon zijn; zij kan dingen doen die de man niet kan doen, maar ze kan niet doen wat hij doet. De vrouw kan niet rechtstreeks van Christus aanwijzingen krijgen voor een positie die Hij haar niet geeft!'

Voorbeelden van de dienst van gelovige vrouwen

Maria van Bethanië

De vrouwen die de Heer volgden, werden gewoonlijk gekenmerkt door een sterke genegenheid jegens de Heer Jezus, en een toegenegen intuïtie van hun hart. De verworpen Heer vond onder alle discipelen slechts in het hart van Maria van Bethanië de meest zuivere en meest inzichtsvolle toewijding in de moeilijke omstandigheden van dat ogenblik zo kort voor Zijn lijden en sterven (zie Matth. 26:6-13; Mark. 14:3-9; Joh. 12:1-8).

Maria Magdaléna

Terwijl Petrus en Johannes weer naar huis gaan, kan en wil Maria Magdaléna het graf niet verlaten zonder haar Heer te hebben gevonden, gestorven of levend. Daarom beantwoordt de Heer aan de gevoelens van haar hart! Hij openbaart Zich aan haar en eert haar door haar die mooie boodschap voor Zijn discipelen mee te geven; een boodschap die zelfs óók aan Petrus en aan Johannes was gericht, die toch eveneens zélf naar het graf waren gekomen: 'Ga heen naar Mijn broeders, en zeg hun ...'(Joh. 20:17).

Andere vrouwen in de Evangeliën

Toegewijde vrouwen waren met de Heer en dienden Hem met hun goederen (Luk. 8:1-3). Martha ontving Hem in haar huis (Luk. 10). Vrouwen die met Hem gekomen waren uit Galiléa, volgden Hem, aanschouwden het graf waarin Zijn lichaam gelegd werd en bereidden dat wat nodig was voor Zijn balseming (Luk. 23:55-56). Vier van hen stonden dicht bij het kruis (Joh. 19:25).

Vrouwen in de Handelingen

Het Boek van de Handelingen geeft ons meerdere voorbeelden van de wijze waarop Godvrezende vrouwen hun werkterrein begrepen hebben te midden van de heiligen. En zij zien aan wie zij hun genegenheid jegens de Heer Jezus betoonden, nadat Hij was opgenomen in heerlijkheid en nadat de Heilige Geest, Die was neergedaald op aarde, met kracht in de Gemeente werkte door middel van de apostelen.

Dorkas

In hoofdstuk 9:36 vinden wij één van deze Godvrezende vrouwen, namelijk Dorkas, van wie gezegd wordt dat zij overvloedig was in goede werken. Zij had naar het schijnt geld en tijd. Maar zij gebruikte deze niet om in het openbaar te leren noch om veel van huis naar huis te gaan. Zij werkte in haar eigen huis met haar handen om kleding te naaien voor de weduwen. We zien hoezeer de discipelen van Joppe deze vrouw waardeerden, en hoeveel verdriet haar heengaan bij hen veroorzaakte. Zij lieten de apostel Petrus halen, die op gezag van God handelde en haar aan hen teruggaf.

Maria, de moeder van Johannes Markus

In hoofdstuk 12:11-12 gaat dezelfde apostel midden in de nacht na zijn wonderlijke uitredding door de Engel van de Heer rechtstreeks naar het huis van een vrouw; een huis dat openstond voor de heiligen om er te bidden. Het feit dat Petrus daar regelrecht naartoe gaat, zegt veel ten gunste van deze Maria, de moeder van Johannes, die bijgenaamd was Markus (men denkt dat zij de zus van de profeet Barnabas was; vgl. Kol. 4:10). Haar huis was een plaats van samenkomst die bekend was bij de apostelen. Wat een getuigenis! Eén van de dingen waarin deze vrouw haar dierbare Heer diende, was het ontvangen van de heiligen in haar huis om te bidden.

Lydia

In hoofdstuk 16:15 zegt Lydia onmiddellijk na haar bekering tegen de apostel Paulus en zijn metgezellen: 'Als gij van oordeel zijt dat ik de Heer trouw ben, komt dan in mijn huis en blijft er'. En vers 40 leert ons dat dit huis een plaats was geworden waar de broeders van Filippi samenkwamen; maar natuurlijk niet om daar als toehoorders naar Lydia te luisteren. Ook deze vrouw ontving de broeders; zij was werkzaam in de dienst van de Heer, op haar werkterrein, onder het kostbare toezicht van de apostel die zij in haar huis ontving.

Priscilla

We vinden in de Schrift ook iets waardevols dat betrekking heeft op Aquila en Priscilla, het echtpaar dat verscheidene keren in de Brieven wordt vermeld. Ze komen voor de eerste keer voor in Handelingen 18. De apostel Paulus geeft van hen het getuigenis, dat zij voor zijn leven hun hals gewaagd hebben (Rom. 16:3). In Rome en in Efeze kwam de gemeente in hun huis bijeen (Rom. 16:5; 1 Kor. 16:8,19). Het schijnt dat Priscilla (of Prisca) een verdienstelijke zuster was. Paulus noemt haar in zijn groeten vóór haar man (in Rom. 16:3 en 2 Tim. 4:19). Dat wijst ons er misschien op dat zij in haar geestelijke groei een weinig verder was dan haar man. De apostel zegt in Romeinen 16 van haar en haar man: 'Mijn medewerkers in Christus Jezus, die voor mijn leven hun hals gewaagd hebben. Niet ik alleen dank hen, maar ook alle gemeenten van de volken'.

Maar wat wij willen opmerken met betrekking tot deze zuster, is het feit dat Aquila en Priscilla in Handelingen 18:26 Apollos bij zich in huis namen. Dat gebeurde toen deze welsprekende man, die machtig was in de Schriften en vurig van geest was, maar slechts de doop van Johannes kende, in Efeze kwam. En zij onderwezen hem nauwkeuriger in de weg van God. Deze Priscilla, een opmerkelijke vrouw in de gemeente, hielp haar man in haar eigen huis, in hun tentenmakers-werkplaats, om de weg van God nauwkeuriger aan Apollos uit te leggen dan dat hij deze weg tot dan toe kende.

Fébe, Maria, Tryféna en Tryfósa, Persis, de moeder van Rufus

In Romeinen 16 (vanaf vers 1), waarover wij al gesproken hebben, beveelt de apostel Paulus Fébe aan, een dienaar van de gemeente in Kenchreeën. Zij had bijstand verleend aan velen, waaronder aan de apostel Paulus zelf. Het is een dienst die aangenaam is voor de Heer Jezus, wanneer een zuster het lokaal schoonmaakt waar de bijeenkomsten plaatsvinden. Misschien zorgde Fébe wel voor het onderdak van de apostel en het schoonhouden van zijn wasgoed wanneer hij de gemeente in die stad bezocht. Misschien bracht zij hem bij mensen die zij kende, of hielp zij de broeders in Kenchreeën om de noden te leren kennen van de armen in de vergadering. Hoe het ook zij, zij diende de vergadering.

In vers 6 noemt de apostel Maria, die veel gearbeid had voor de gelovigen in Rome. Van welke aard dat werk ook geweest is, het was aangenaam voor de Heer Jezus. Tryféna en Tryfósa arbeidden in de Heer (vers 12). Persis, de geliefde, had veel gearbeid in de Heer. De apostel zegt van de moeder van Rufus, dat zij ook zijn moeder was. Mogelijk had deze zuster voor Paulus gezorgd met de liefde, toewijding en zorg als van een moeder voor haar eigen kind, en gaf het hart van de apostel haar de titel van moeder, toen hij zich haar toewijding en zorg herinnerde... ?

De uitverkoren vrouwe

Later schreef Johannes, de laatst overgeblevene van de apostelen, die nog op aarde was gelaten om te waken over de Gemeente, zijn tweede Brief aan een zuster. Het is zeer wel mogelijk dat deze uitverkoren vrouwe een verdienstelijke zuster was, niet alleen door haar maatschappelijke positie, maar ook en vooral door haar Godsvrucht. Johannes heeft immers zijn brief niet aan alle zusters gericht! De apostel had haar en haar kinderen lief in de waarheid, en niet alleen hij, maar ook allen die de waarheid kenden.

Vers 10 doet veronderstellen dat zij gastvrijheid verleende aan de heiligen, en dat zij in het betonen van haar Christelijke liefde zeer wel gevaar liep zelfs hen te ontvangen die niet de zuivere leer van Christus brachten. De apostel Johannes, bekleed met het gezag van de Heer, geeft haar de opdracht zulke personen niet te ontvangen en niet te begroeten. De aanwijzingen van de apostel beschrijven deze zuster niet als iemand die spreekt, maar als iemand die luistert. Hij roept haar op om onderscheid te maken tussen de predikers die tot haar kwamen (en ook in het algemeen tussen de broeders) overeenkomstig dat wat zij brachten. Zij wordt erin onderwezen aan welke kenmerken zij de werkelijke dienstknechten van de Heer Jezus kon herkennen, en wat de kenmerken waren van de valse predikers; zij leert het onderscheid tussen hen die zij in haar huis moest ontvangen en hen die zij zelfs niet mocht begroeten.

Tot besluit

Tenslotte willen wij ter afsluiting zeggen dat degene die zich onderwerpt aan het gezag van het Woord van God zonder moeite zal kunnen onderscheiden wat tot het terrein van de dienst van zusters behoort. Zo iemand zal hierin dan ook geen vergissing maken, ook niet als het gaat om de betekenis van uitdrukkingen als 'zij heeft veel gearbeid in de Heer' (Rom. 16:12) en 'met de apostel gestreden hebben in het Evangelie' (Fil. 4:3). 'Maar is iemand onwetend, hij zij onwetend' (1 Kor. 14:38).

Het valt vandaag de dag te vrezen dat de gedachten van de tegenwoordige, boze eeuw de geliefde kinderen van God in toenemende mate beïnvloeden, hen van zegeningen beroven en de Goddelijke beginselen verdraaien. Enerzijds zijn er immers de theorieën van het nihilisme (een revolutionaire leer die de maatschappelijke orde geheel wil omverwerpen en alle stellige overtuigingen op geestelijk gebied verwerpt). Anderzijds nemen de opvattingen over de emancipatie van de vrouw hand over hand toe (dat wil zeggen de gedachte dat de vrouw gelijk is aan de man).

Moge God ons bewaren in getrouwheid en eenvoudigheid, in een werkelijke gehoorzaamheid aan Zijn heilig Woord, dat levend en eeuwigblijvend is.

Ik geef toe dat ik in het verleden soms door afmatting en ontmoediging in de verleiding gebracht ben om jaloers te worden op dat deel van het werk dat het Woord van God aan de zusters toebedeelt.

Hoewel ik weet dat vele zusters op hun plaats de dingen betreffende het werk van God duidelijk aanvoelen en er van harte in meevoelen ... voor hoeveel zorgen, voor hoeveel geestelijk harteleed en innig verdriet, voor hoeveel moeite door zwaar en langdurig geestelijk werk, voor hoeveel lichamelijke vermoeidheid, voor hoeveel directe strijd en worstelingen met de vijand en de vijanden heeft de Heer hen niet gespaard, door hun een eigen terrein van dienst te geven, waar hun Godsvrucht zoveel gelegenheden heeft om de Heer te dienen en te verheerlijken, zonder enige behoefte te hebben om zo hoognodig te willen treden in de taken en de plichten van de man, die immers uitsluitend zijn voorrechten én verantwoordelijkheden zijn.

Laten de zusters naast hun huishoudelijke bezigheden (plichten die het Woord van God op de éérste plaats zet!) belangstelling tonen voor de zielen die hen omringen, veel tijd doorbrengen in gebed voor hen en zo mogelijk persoonlijke bezoeken afleggen, mits alles geleid wordt door God in de gezegende weg die het Woord van God hen wijst. Zo zullen zij meewerken in het werk van de Heer, en meestrijden met de dienstknechten van de Heer, vooral in de gebeden.

De Heer zal bij Zijn komst met iedere man en iedere vrouw afrekening houden over al het goede dat zij gedaan zullen hebben, zoals we dat vinden in Efeze 6:8:

*'U weet immers, dat een ieder ... het goede dat hij zal doen,
van de Heer zal terugontvangen'.*

F. Prod'hom.